

Publicerad 2009-05-17 22:32 av viunderregnmolnen

det här är en del ur en novell jag skriver om en karaktär jag skall gestalta på ett lajv i augusti. jag har inte bestämt, säkert vad hon skall heta än. jag träffade i allafall killen som skall spela "Tarik" idag och blev inspirerad (a)

ssb

när vår quaptain lagt sista handen vid min tatuering reste jag mig och benen som hände från mina bälten skramlade mot silverlänken jag fått av Tarik.

En känsla av samhörighet fyllde mig när jag såg upp på mina nya bröder och systrars flinande ansikten. Vem som helst som hade kommit utifrån hade blivit inget utom skräckslagen. det droppade fortfarande från Jameelas haka efter hennes offer och hennes ögon lyste ikapp med mina.

De sa att jag hade vant mig ovanligt fort, jag visste att vissa tyckte att det var onaturligt men deras rädda ögon förstärkte bara ruset efter striden.

Nu var min initsieringsritual över och jag var helt och hållet en del av brödrskapet.

när nattvakterna var de enda som var vakna så reste jag mig försiktigt för att inte väcka de andra och gick i bara skjorta tvärs över lägret. det daggvåta gräset kittlade och det var kallt så jag skyndade mig mot Tariks tält. Han låg på mage på en fäll och blinkade sömnigt mot lågan av ett nästan nerbrunnet vaxljus när jag vek undan en flik av tältet och kröp in.

"hej"

hans röst var hes.

Jag rös, det var svårt att se honom såhär, utan masken han alltid hade på sig, men han var vacker. det förvånade mig inte det minsta att folk trodde allt det där om honom, han om någon.

jag kunde inte låta bli att dra med fingertopparna över de svarta prickarna på hans kindben.

så många, så länge.

jag kunde bara gissa hur gammal Tarik egentligen var, även om han nu avslöjat hemligheten om hans brist på åldrande så kunde jag inte föreställa mig att han var ett enda år över 25 innan han öppnade munnen.

den där rösten, det var något speciellt med den, man kunde, om man ansträngde sig, höra all olycka och allt lidande som låg bakom den exentriska fasaden.

med en suck mötte han mina ögon och drog mig intill sig. jag blundade och drog in hans lukt. mina fingrar snurrade sig runt änden på någon av hans många sjalar medans jag mjukt puttade ner honom så att han låg på rygg med mig över sig.

äntligen log han sitt skeva leende och tryckte sina torra läppar mot mina.

helt plötsligt så började Tarik fnissa lite lätt hysteriskt.

jag måste ha sett frågande ut.

"jag kom bara att tänka på att det var ett tag sen den andra var frivillig och på eget bevåg kom till mig.

det kanske inte är så roligt egentligen."

han bet sig fundersamt i läppen.

"vad vet du om jag är frivillig eller inte? jag kanske bara vill hålla mig väl till med dina föräldrar, oh du son

till en gud.

eller två gudar? hur var det nu?"

jag log retsamt mot honom medans jag började spänna upp ett av hans bälten.

med en intensiv kyss välte han över mig så att han satt gränsle över min midja och drog snabbt av sig bältet om jag bara hade lyckats tråckla av honom halvt.

"ja, jag klagar inte, oavsett anledning."

han hade fått av sig alla bälten och höll på att få av sig sin skjorta som precis som min var vinröd med pösiga armar. han slängde den åt sidan och sneglade över sin axel på mina bara ben.

"du fryser inte väl?"

jag skakade på huvudet

"bra, för jag tycker du har aldeles för mycket kläder på dig"

han dök in med händerna under det slitna lentyget.

jag vred mig

"det kittlas! du har kalla känder."

det glimmade till i hans kolkantade ögon.

jag är otroligt kittlig och det tyckte uppenbarligen Tarik var underhållande.

tillslut slutade han och böjde sig ner och planterade en kyss på min hals.

den uppgående solen färgade det tunna tälttyget rött när jag lade mig tillrätta på Tariks arm.

"nehej, ingen sömn inatt då."

han lät inte speciellt besviken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren viunderregnmolnen med Poeter.se id #25769 innehar upphovsrätten